

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **M. K.**
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem AK
se sídlem Ostrava, Purkyňova 6, 702 00

proti
žalovanému: **Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje**
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
se sídlem v Hradci Králové, Věkoše 416, 503 41

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. Září 2019, čj. KRPH-91720-21/ČJ-2019-050022-SV-K,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 13. 9. 2019 rozhodl žalovaný o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, odkázal na ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“). Doba zajištění cizince byla dle § 125 odst. 1 cit. zákona stanovena na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

2. Žalovaný popsal policejní kontrolu Městské policie v Rychnově nad Kněžnou, kdy hlídka zjistila, že žalobce nemá žádné platné české vízum a v minulosti mu bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění z území Evropské unie. Podrobnou prověrkou bylo následně zjištěno, že žalobce je osobou, která byla označena v souladu s § 154 odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., za osobu nežádoucí, v této souvislosti pak byl žalobce zaveden do informačního systému provozovaného Policií České republiky, i přes zákaz však zůstal na zdejším území. Žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 11. 2018 byla zamítnuta, žalobce využil možnosti soudního přezkumu, a to i podáním kasační stížnosti, která byla Nejvyšším správním soudem 9. 7. 2019 pod sp. zn. zamítnuta.
3. Žalobci byl následně vydán výjezdní příkaz č. s platností od 2. 8. do 31. 8. 2019, žalobce však nevycestoval. Od 1. 9. 2019 tedy žalobce pobývá na zdejším území neoprávněně, bez cestovního dokladu a zároveň maří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění čj.
4. Na základě uvedených skutečností došlo k zajištění žalobce dne 11. 9. 2019 dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky a následně byl žalobce po předchozím souhlasu okresního státního zástupce zadržen dle § 76 odst. 1 trestního řádu a byly s ním zahájeny úkony trestního řízení dle § 158 odst. 3 téhož předpisu, a to ve věci přečinu Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337/1b) trestního zákoníku.
5. Po zjištění výše uvedených skutečností pak žalovaný zahájil 11. 9. 2019 správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., neboť žalobce maří výkon správního rozhodnutí a pobývá na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn. Následující den bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v délce 4 let.
6. Správní orgán posléze přistoupil k zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., a to z důvodu, že je nebezpečí, že žalobce by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, dále dle § 124 odst. 1 písm. c) téhož zákona, když žalobce nevycestoval z území v době, stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Své rozhodnutí žalovaný podpořil odkazem na dřívější nerespektování právního řádu ČR žalobcem, i konstatováním závěrů rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 7 As 79/2010. Žalovaný ve svém rozhodnutí argumentoval i tím, že se podrobně zabýval možnými překážkami realizace správního vyhoštění a otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.

II. Žalobní argumentace

7. Blanketní žalobu žalobce, soudu doručenou dne 14. 10. 2019, doplnil dne 25. 10. 2019 soudem ustanovený zástupce žalobce. V doplnění žaloby namítal zejména to, že žalovaný nevyhodnotil dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření dle §§ 123b a 123c zákona č. 326/1999 Sb., žalovaný odmítl využít tato opatření pro nedůvěru k osobě žalobce, kterou odvíjel zřejmě od dlouhodobého nelegálního pobytu žalobce na zdejším území, v rozporu s uloženým zákazem vstupu na území Evropské unie. S tím ale žalobce nesouhlasí a je přesvědčen, že nebylo třeba přistoupit k nejprísnějšmu možnému opatření, tedy omezení osobní svobody, neboť v jeho případě pro takový postup nejsou splněny zákonné podmínky.

8. K smyslu zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců žalobce zdůraznil nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, a tedy zásadu výkladu této problematiky v souladu s cíli, smyslem a požadavky této právní úpravy. V této souvislosti pak odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 7. 12. 2011, kdy pod čj. 1 As 132/2011 soud zdůraznil, že uvedená právní úprava usiluje o omezení používání předběžné vazby ve spojení se zásadou přiměřenosti, předběžnou vazbu je proto vhodné použít pouze v případech, jestliže je to nezbytné k zabránění vzniku nebezpečí skrývání se před spravedlností a pokud uplatnění méně závažných donucovacích opatření není dostatečně účinné. Cizinec může být zbaven svobody zajištěním pouze v případě, že výkon rozhodnutí o navrácení formou vyhoštění bude ohrožen jednáním dotčené osoby, a je zřejmé, že smyslem tzv. zvláštních opatření byla snaha o minimalizaci omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění a s tím spojená úvaha správního orgánu o možnosti aplikace mírnějších opatření.
9. Žaloba připomíná, že z výše uvedených důvodů nelze připustit jakkoliv paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin cizinců a rozhodnutí ve věci žalobce považuje za excesivní příklad takového přístupu, když za důvod zajištění žalobce považuje to, že nevycestoval z území ČR v rozporu s uloženým rozhodnutím o správním vyhoštění. Nebylo vzato v potaz, že žalobce pobýval na území po uplynutí platnosti svého výjezdního příkazu spíše kratší dobu a zjevně nevycestoval především z důvodu neschopnosti opatřit si dostatek prostředků a cestovních dokladů. Jeho jednání lze sice označit za nezodpovědné a naivní, nebylo však za popsaného stavu na místě přistoupit k radikálnímu kroku a omezit žalobce na osobní svobodě. Tento krok považuje za neakceptovatelný zásah do svých základních práv. Navrhuje proto zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení. Na náhradu nákladů řízení zástupce žalobce vyčíslil odměnu za dva úkony právní služby.

III. Vyjádření žalovaného

10. Z písemného vyjádření žalovaného ze dne 4. 11. 2019 vyplývají skutečnosti, které soud popsal v bodě 1 – 6 (viz výše), s tím, že žalobci již 14. 6. 2017 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 1 roku, a to pod čj., žalobce byl označen za nežádoucí osobu a zaveden v informačním systému Policie ČR. Žalobce nevycestoval z území členských států Evropské unie. Další rozhodnutí o správním vyhoštění bylo žalobci vydáno dne 4. 11. 2018, doba, po kterou nebyl žalobci umožněn vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 3 roky, žalobce byl zajištěn na 60 dnů a byl dne 5. 11. 2018 umístěn v ZZC Vyšní Lhoty. Dne 8. 11. 2018 žalobce požádal o mezinárodní ochranu, tato byla zamítnuta, a dne 18. 7. 2019 nabylo právní moci rozhodnutí NSS o kasační stížnosti.
11. Žalovaný dále popsal, že žalobce si byl výsledku uvedeného řízení vědom, byl ve styku se svým právním zástupcem, pro výjezdní příkaz osobně došel a byl srozuměn s délkou jeho platnosti. Advokátem byl informován o dostavení se pro další výjezdní příkaz v Brně, žalobce se však opil, toto nestihl včas zařídit a posléze tam již nejel.
12. Správní orgán dále odkázal na § 54 odst. 2 zákona č. 325/1995 Sb., dle něhož je cizinec povinen z území vycestovat ve lhůtě stanovené ve výjezdním příkazu a pokud mu nebyl tento udělen, do 30 dnů ode dne pravomocného ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Usnesení NSS nabylo, jak uvedeno výše, právní moci dnem 18. 7. 2019,

výjezdni příkaz byl vydán s platností od 2. 8. 2019 do 31. 8. 2019, žalobce však opět nevycestoval. Od 1. 9. 2019 tak cizinec pobýval na zdejším území opět neoprávněně, bez cestovního dokladu a zároveň mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Dne 13. 9. 2019 vydal Okresní soud v Rychnově nad Kněžnou trestní příkaz (čj.), kterým byl žalobce uznán vinným z maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337/1b) trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu 2 let a 6 měsíců. Soud dále určil odsouzenému lhůtu 10 dní na opuštění území České republiky, rozhodnutí nabylo právní moci 13. 9. 2019. Žalovaný dne 12. 9. 2019 rozhodl o uložení správního vyhoštění, dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil v délce 4 let.

13. Žalovaný odůvodňuje zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., nebezpečím, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, když tento úmysl je zjevný z jeho dosavadního jednání a je zde dána skutečnost, že žalobce opakovaně z území nevycestoval v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění. Jednání žalobce, spočívající ve vědomém maření výkonu správních rozhodnutí žalovaný považuje za velmi závažné porušení právních norem. Správní orgán je přitom povinen předcházet jednání, které není v souladu se zákonem, žalobce se protiprávního jednání dopustil zcela vědomě a jeho předešlé chování demonstruje to, co si myslí o právním pořádku České republiky, když porušil morální normy a chráněné zájmy, deklarované zákonem č. 326/1999 Sb.
14. Skutečnosti, vyjádřené žalobou, tedy, že zajištění cizince představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu, jsou žalovanému dobře známy. Správní orgán při svém rozhodování posuzoval, zda cizinec je schopen plnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření za účelem vycestování a současně, zda neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Jak již NSS judikoval, nesplněním jednoho či druhého předpokladu vzniká samostatný důvod pro učinění závěru, že „nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“. Obě podmínky, uvedené výše, musí být splněny kumulativně. Pro neuložení zvláštního opatření tedy postačuje, že není splněna jedna z nich.
15. V případě žalobce je nesporné, že na území pobýval vědomě v době platného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění z členských zemí Evropské unie bez cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. K první formě zvláštního opatření, kterou je povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu hlásit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly žalovaný uvedl, že tato forma u žalobce nepřichází v úvahu, neboť u výsledku 11. 9. 2019 sdělil, že bydlel v Praze, v Budišově nad Budišovkou a Černíkovicích, v současné době nemá žádnou adresu, přespává na různých místech v Rychnově nad Kněžnou, nikde ho neubytují, neboť nemá žádný cestovní doklad. Mimo jeho výpověď bylo zjištěno, že v průběhu celého pobytu na území ČR byl přihlášen k pobytu pouze v období od 16. 1. 2006 do 18. 10. 2006, ač je to jedna z povinností, daných výše cit. zákonem.
16. K druhé formě zvláštního opatření, kterou je složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen finanční záruka) cizincem žalovaný uvedl, že žalobce potřebnou finanční hotovostí nedisponuje, na obživu si půjčuje od známých, příležitostně chodil po

stavbách. Obstarával si tak potřebné finanční prostředky protiprávním jednáním, spočívajícím ve výkonu zaměstnání bez pracovního povolení, tedy obcházením povolovacího a schvalovacího procesu týkajícího se udělení pracovního povolení českými úřady. Jinou osobu, která by za žalobce takovou částku mohla složit, žalobce neuvedl. Od kamarádů si půjčoval jen malé částky, 100 či 200 korun. Žalobce konečně sám uvedl, že všechny příbuzné má na Ukrajině. Uvedená forma zvláštního opatření není v daném případě realizovatelná.

17. Žalovaný se dále vyjádřil i k nemožnosti zvažovat v případě žalobce využití třetí formy zvláštního opatření, kterou je povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené. Nerealizovatelnost tohoto opatření v případě žalobce spatřuje žalovaný v značně oslabené důvěryhodnosti žalobce, když tento nevycestoval z území ČR ani po vydání opakovaných rozhodnutí o správním vyhoštění. Navíc ze záznamu Městské policie v Rychnově nad Kněžnou (čj.) ze dne 11. 9. 2019 plyne, že žalobce se snažil kontrole ze strany policie aktivně vyhnout, následně udával nepravdivé údaje ohledně svého cestovního dokladu ve snaze vyhnout se kontrole ze strany cizinecké policie. Žalobce tak nedává záruku plnění povinností, stanovených policií v rámci mírnějších forem rozhodnutí. Současně pak jeho jednání a nerespektování obecně závazných norem chování v době rozhodování nedává záruku, že bude rozhodnutí o vyhoštění realizováno. Osoba, která opakovaně a vědomě a úmyslně porušuje právní předpisy nebo nerespektuje uložené povinnosti, neskytá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Je proto důvodná obava, že žalobce nevycestuje, bude se nadále skrývat a opět zmaří výkon úředního rozhodnutí.
18. Ke čtvrté formě zvláštního opatření, kterou je povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly žalovaný sdělil, že takovou formu neuložil ze stejných důvodů, popsaných výše. Žalobce nemá žádné místo trvalého pobytu a vzhledem ke značnému oslabení jeho důvěryhodnosti není jistota, že by se zdržoval v čase na místě určeném.
19. V závěru svého vyjádření správní orgán shrnul, že žalobce svým chováním na území ČR jasně deklaroval svůj postoj k právnímu řádu hostitelské země. Mj. ve své výpovědi dne 11. 9. 2019 uvedl, že o azyl požádal, aby nemusel vycestovat z ČR, důvod pro to, aby nemusel opustit ČR, ale nemá, neboť mu ve vlasti nic nehrozí, chtěl si jen vydělat peníze. Bydlí na Ukrajině v bezpečné oblasti na adrese, kde žije manželka a syn. On není nijak pronásledován, ani krácen na svých právech, do schengenského prostoru jezdil do ČR a do Itálie střídavě od r. 1996, nejvíce času trávil v ČR, kde však dle záznamů MV a PČR měl vydáno pracovní povolení pouze do r. 2006. U žalobce by se tedy, dle přesvědčení, zvláštní opatření zcela míjela svým účinkem a k jejich uplatnění tedy nebylo přistoupeno. Žalovaný není oprávněn rozhodovat o zvláštních opatřeních, která není účastník schopen či ochoten plnit, navíc v případě žalobce existovala důvodná obava, že by jeho uložením byl ohrožen výkon jeho správního vyhoštění. Žalovaný vycházel z konkrétního jednání stěžovatele a posoudil jeho věc v souladu se zásadou individualizace. V neposlední řadě pak zdůraznil, že požadavek na aplikaci zvláštních opatření nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu může cizince zajistit. Takový přístup by byl zjevně neúčelný. Protože správní orgán vycházel z dostatečných důkazů, které si v rámci správního řízení obstaral, tak i z vyjádření účastníka řízení, navrhuje zamítnutí žaloby jak nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem dle ustanovení § 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s., a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
21. Žalobce v žalobě nespороval skutkové okolnosti své věci, uvedené výše, namítal však nedostatečné uvážení správního orgánu v tom smyslu, že nevyužil dostatečně možnost uložení zvláštních opatření a přistoupil naopak k jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. K tomu soud uvádí následující:

Z ustanovení § 124 zákona č. 326/1999 Sb., a jeho odst. 1 plyne, že Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud (pod písm. b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání; a pod písm. c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

Ustanovení § 123b tohoto zákona pak upravuje možné uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území, a to v odst. 1, kdy pod písm.

a) je upravena povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

písm. b) upravuje možnost složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

pod písm. c) je dále upravena povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

v písm. d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

Odst. 2 pak uvádí, že zvláštní opatření lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat průběh řízení, jehož předmětem je jeho vycestování, tím, že neprokáže svou totožnost nebo adresu místa pobytu, odmítá tyto údaje uvést nebo se nedostavil na předvolání policie, v odst. 4 je uvedeno, že o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

22. Pokud žalobce odkazoval v žalobě na nutnost rozhodování, souladného s návratovou směrnicí, na něž odkazuje Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích, krajský soud souhlasí s obecným závěrem, že v každém konkrétním případě je nutné řádně odůvodnit případné omezení osobní svobody cizince v souladu s platnou právní úpravou, vycházející právě z implementace citovaného předpisu EU. To se však, dle přesvědčení soudu, v daném případě stalo a po přezkoumání věci krajský soud se závěry žalovaného souhlasí a jím zjištěný skutkový stav považuje za dostatečný a vyvozené závěry z něho za logické, úplné a správné.
23. Z průběhu správního spisu kromě formálních úředních záznamů, které dokumentují skutečnosti, uvedené v bodě 2 – 4 tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalovaný provedl lustraci dokumentů, zaznamenávajících dosavadní pobyt žalobce na území České republiky a rozhodnutí, která byla v této souvislosti českými správními orgány učiněna. Z nich vyplývá opakované nerespektování jak rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce z území členských států EU, tak i skutečnost, že na zdejším území v minulosti pobýval bez platného cestovního dokladu, potřebné registrace pracovního povolení a řádného pobytu. Žalovaný tak, s povinností ochrany chráněných zájmů České republiky, zvažoval možnost uložení zvláštních opatření, která upřednostňují mírnější postup vůči cizinci v případě nutnosti uplatnění režimu jeho známého pobytu v průběhu procesu správního vyhoštění. Na základě toho, že žalobce dosud opakovaně zcela ignoroval rozhodnutí o správním vyhoštění, však žalovaný dospěl k závěru, že je v daném smyslu nedůvěryhodnou osobou, u níž nelze spoléhat na dobrovolné plnění zadaných povinností a podrobně odůvodnil, proč žalobce nesplňuje žádnou z podmínek, stanovených § 123b) zákona č. 326/1999 Sb. Pokud tedy správní orgán přistoupil k zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) cit. zákona, učinil tak zcela v souladu s tímto ustanovením, neb z dosavadního chování žalobce na zdejším území nelze vyvodit jiný závěr, než že je jeho zjevným úmyslem území neopustit a dobrovolně nevystoupit. Žalobce tak maří úřední rozhodnutí a v uvedeném smyslu bylo již též rozhodnuto soudním orgánem. Jak žalobce sám sdělil, na Ukrajině, tedy v zemi původu, žije jeho manželka a syn, a to v oblasti, kde nehrozí žádné nebezpečí životu a zdraví obyvatel. Žalobce nebyl azylově relevantně pronásledován v zemi původu a sám uvedl, že mu žádné takové nebezpečí nehrozí ani po případném návratu do vlasti. V cizině se zdržuje za účelem výdělků. Zvláštní opatření by se za zjištěných okolností věci, kdy žalobce nemá zaopatřeno místo pobytu, nemá peněžní prostředky, na území se zdržuje bez platného dokladu a povolení a v ČR nemá příbuznou či známou osobu, která by za něho složila finanční záruku, zcela míjela účinkem, neboť je nelze v případě žalobce řádně a účinně realizovat. Krajský soud v tomto směru plně odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje. Soud tak nemohl souhlasit s žalobní námitkou, že pro omezení osobní svobody nebyly v případě žalobce splněny zákonné podmínky, neboť je přesvědčen, po řádném seznámení se se všemi okolnostmi případu, že v dané věci je tomu právě naopak. Žalobce v době rozhodování správního orgánu podmínky pro možné uložení zvláštních opatření, tak, jak jsou uvedena výše v bodě 21, nesplňoval a jeho zajištění bylo zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců a jeho ustanovením § 124. Krajský soud konečně konstatuje, že žaloba žádné konkrétní zvláštní opatření, které by mohlo být v podmínkách žalobce využito, nenaznačila, soud je proto přesvědčen, že v daném případě může odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se aplikací na situaci žalobce v jednotlivých písmenech § 123b) odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., podrobně zabývalo.

24. Ze správního spisu plyne, že žalobce byl řádně vyslechnut, byla mu dána možnost sdělit všechny rozhodné informace o dané situaci, a to dne 11. 9. 2019, uvedl, že mu nic nehrozí pro případný návrat do vlasti, byl též informován o možnosti využití dobrovolného návratu. Ve správním spise se též nachází Trestní příkaz čj. ze dne 13. 9. 2019, jak uveden výše.
25. Po přezkoumání věci tedy dospěl soud k závěru, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dne 13. 9. 2019 vysloveno zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, není důvodná a žaloba proto byla, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

V. Náklady řízení

26. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náleží náhradu nákladů řízení účastníkovi, který byl ve věci úspěšný. Tím byl v daném případě žalovaný správní orgán, který náhradu nákladů řízení neúčtoval. Náklady právního zastoupení žalobce byly řešeny samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 6. listopadu 2019

v. z. JUDr. Jana Kábrtová v. r.
JUDr. Ivona Šubrtová
samosoudkyně